PORTAL OBERT

Nº50 JUNY 1994
SEMINARI DE BARCELONA

PORTALS OBERTS

EDITORIAL

El nostre Seminari Conciliar de Barcelona ha celebrat aquest curs els seus 400 anys de servei a la nostre Església diocesana.

L'acte commemoratiu d'aquest aniversari, tal com vàrem informar a l'últim **"PORTAL OBERT"**, es va fer el dia 7 de gener, aprofitant la Jornada Sacerdotal que se celebra anualment i que enguany tingué lloc a l'edifici del nostre Seminari. Aquell dia es va presentar el projecte d'obres al costat que dóna al carrer Consell de Cent i es va remarcar la necessitat d'impulsar la pastoral vocacional. Són dos reptes per als qui formem el Seminari i per a tota la diòcesi.

El bisbe de Santander, Josep Vilaplana, ens digué en aquella ocasió que no podem oblidar que la vocació sacerdotal és sempre un misteri de **gràcia** (és Déu qui ens crida i ens dona la seva força) i de **llibertat** (cal una resposta generosa i responsable per part nostra).

En acabar un altre curs de les nostres Facultats de Filosofia i Teologia i de les activitats de les nostres Residències del Seminari Major i Menor, ens cal revisar la nostra manera de viure aquesta doble vessant de la nostra vocació, **gràcia i llibertat**. D'altra banda, a l'hora de començar el parèntesi d'estiu també ens caldrà tenir-ho en compte.

Després de la sortida per cursos a Lourdes (amb la Peregrinació Diocesana de Malalts), Castella, el Pirineu, el viatge a Terra Santa..., alguns farem diversos serveis en el camp del voluntariat al Raval, a presons, amb malalts, i fins i tot al Tercer Món o a la campanya de solidaritat amb Bòsnia.

També uns quants aprofitarem per a fer cursets de monitors, d'idiomes, animació de cants, o potser a alguns (tant de bo que molt pocs) ens caldrà preparar algun examen pel setembre.

Molts anirem de Colònies i Campaments amb infants i joves de les parròquies on anem a col·laborar. Uns quants també treballarem manualment com a manobres o com a cambrers, en treballs de temporada i contractes d'aprenentatge; sabrem per pròpia experiència que no és fàcil la situació de tants joves de casa nostra.

Al setembre ens retrobarem a La Conreria en uns dies de convivència i de formació pastoral. I esperem que tothom podrà tenir el temps necessari també per a compartir amb la família i els amics, descansar, llegir, fer uns dies de recés...

En totes i cadascuna d'aquestes activitats, en tot el que fem o deixem de fer, podrem acollir i fer créixer la gràcia, el do de la vocació, però també, ben segur, experimentarem les nostres resistències, haurem de vèncer obstacles, assumir renúncies, es posarà en joc la nostra llibertat.

El lema del cartell : **400 ANYS PER A ENVIAR PASTORS A LES COMUNITATS**, ens ha recordat que la missió del nostre Seminari continua essent la de preparar aquells que el Senyor crida per a posar al servei del seu Poble.

Esdevenir pastors que, a l'estil del Bon Pastor, ens disposem a donar la vida per les ovelles, no era una tasca fàcil fa 400 anys, ni ho és avui, ni ho va ser en el temps de Jesús. Però a l'hivern i a l'estiu, abans i ara, sempre, ens caldrà estar convençuts que, com diem en el cant, **"mai ningú no ens arrenca la vida: en fem un do d'amor, Al·leluia" (Jo, 10,18).**

Els 50 números de la nostra revista **"PORTAL OBERT"** són un petit signe del nostre compromís de continuar avançant en aquest camí. Que el Senyor ens hi ajudi !

I molt bon estiu a tothom!

MAI NINGÚ NO ENS ARRENCA LA VIDA

ENTREVISTA A

XAVIER MORELL

MONJO BENEDICTÍ A RWANDA

Voldria donar-nos el seu testimoni vocacional?: creixement i maduració, la presa de forma concreta, vivència i plenitud.

I què ens voldria dir a nosaltres que intentem seguir un camí de resposta a la crida de Jesús?

Ja que de petit vaig viure en un ambient monàstic (5 anys a l'Escolania de Montserrat, del 1943 al 1948) vaig fer fàcilment l'opció per la vida monàstica. Un canvi important per a la meva vida se'm va oferir quan al 1959 m'enviaren a estudiar a Alemanya on, a més, em vaig poder cuidar dels immigrats espanyols d'aquell país. Després, l'any 1967, m'encarregaren, durant 9 anys, la cura de la Colònia Gomis, al peu de Montserrat, sense deixar de viure al Monestir. I, finalment, al 1982 m'enviaren a Gihindamuyaga (Rwanda), un monestir fundat per Maredsous (Bèlgica), on he viscut, en diferents tongades, uns vuit anys. Ara, el 16 d'abril d'enguany, n'he hagut de marxar, obligat, a causa de la revolta civil del país i de les matances indiscriminades. Si em demaneu què us puc dir a vosaltres que voleu seguir un camí de resposta a la crida de Crist? Us respondria simplement que us heu de sentir privilegiats de Déu. Doneu-li una resposta de disponibilitat. A les necessitats de l'època que us toca de viure, hi heu de donar una resposta de disponibilitat i entrega imaginativa, però que sigui de testimoniatge evangèlic actual, tal com ho faria el mateix Crist!

La qüestió de Rwanda.

Comprenem que qualsevol situació és prou complexa com per a descriure-la i analitzar-la en poques línies, però, amb tot, què ens en pot dir?

A través dels mitjans de comunicació, ara se n'ha parlat molt de Rwanda i ha deixat de ser un país petit, perdut al cor de l'Àfrica. És el país més cristià-catòlic de tota l'Àfrica. El cristianisme hi es present només a partir de finals del segle passat, quan hi arribaren els Pares Blancs. És un dels països més pobres del món. Us asseguro que no és un poble violent; hi ha només diferències ètniques que ningú (ni el cristianisme) no ha pogut -o no ha sabut- ensenyar a respectar-les com cal. De moment, encara, no se'ls pot deixar a la seva sort, i hi manca el total desenvolupament diguem-ne cultural, que els condueixi a ser autosuficients; esperen, doncs, la solidaritat dels països occidentals.

"Us asseguro que no és un poble violent"

Pregària i acció; compromís i oració.

Li agrairíem una aportació sobre aquesta qüestió des de la seva dimensió específica com a monjo destinat a Rwanda.

En un país tan pobre com Rwanda pots tenir el perill de veure't absorbit només per una activitat febril i que et pensis que vals pel que fas, més que no pas pel que ets. És preferible el com i el perquè fas o et dónes, que no pas la quantitat de coses que realitzes. Així, doncs, necessites sempre "carregar les piles"; amb una altra metàfora diria: per a viure ens cal "menjar"; són necessàries les dues coses alhora: el compromís i la pregària.

Finalment voldríem deixar-li un espai perquè ens fes les aportacions, suggeriments, exhortacions o qualsevol mena de comentaris que vostè cregui oportú i que no s'hagin recollit en les preguntes anteriors.

Us diria que, ara, els missioners de Rwanda són coneguts a través dels mitjans de comunicació (i ja veureu quin bum-bum quan ens facin a mà el premi "Príncep d'Astúries"!). Prefereixo la labor ignorada, humil, constant i fidel, sense esperar-ne grans èxits ni reconeixements ni agraïments. Esperem, sí, la solidaritat, la col·laboració ... i la pregària.

Sapigueu que els enriquits som nosaltres, els missioners!

Crec que, segons la tradició i la cultura rwandesa, els valors essencials de la vida monàstica s'hi adapten molt bé i hi són ben acceptats. No voldria pas que, després del drama actual i després que ens hagin matat la majoria dels monjos, la vida monàstica deixés d'expandir-s'hi!

De tot plegat, si en voleu tenir una idea us diria: veniu i ho veureu!

Ramon Dalmau
2on Teologia

El Dia del Seminari ja ha quedat enrere. En deixem constància d'un dels actes, amb la fotografia de l'equip guanyador de la competició esportiva.

I tot fent la crònica d'aquest darrer trimestre, hom s'adona que el final de curs ha arribat en un "tres i no res"... Però, és ja final de curs!

ABRIL

Dilluns dia 11 ens reincorporàvem a les classes de les Facultats, després de la Setmana de Pasqua. Cal destacar, però, que el dia 26 pujàvem a Montserrat per participar a la Vetlla de Santa Maria. El dia 27, la residència de La Sagrera va fer una sortida de comunitat visitant punts significatius de la geografia de la Catalunya central, i els del Convictori pogueren veure les Guilleries i la zona volcànica de la Garrotxa.

CRÒNICA d'un trimestre

per: Homer Val

MAIG

En començar, els dies 5, 6, i 7, vam fer la Jornada de Formació i el recés mensual. A la Jornada hi fou convidat Mn. Francesc Camprubí, canonge jubilat de la Catedral de Barcelona, i professor emèrit de la Facultat de Teologia, que ens parlà sobre l'Art i la Fe.

Durant el mes de maig ens hem reunit per grups a cada residència per participar en l'etapa diocesana del Concili Provincial Tarraconense. Es van fer quatre grups per casa, cada un dels quals tractà un dels documents. També assistirem a la cloenda d'aquesta etapa de preparació diocesana, el dia 19 de juny a Santa Maria del Mar.

La Solemnitat de Pentecosta l'hem viscut intensament amb vetlles de pregària a cada residència, tot demanant el Do de l'Esperit Sant. També cal destacar la forta participació dels companys a l'Aplec de l'Esperit, del dia 22, a Girona, on hi anaren amb joves de les parròquies on col.laborem els caps de setmana. Els companys de la Sagrera han visitat la parròquia de St. Pius Xè.

JUNY

Divendres dia 3 celebràvem l'Eucaristia de cloenda del curs de les Facultats de Filosofia i Teologia que ha estat el punt final de les classes d'enguany. Després, però, només restava fer els exàmens... En aquesta Eucaristia hem donat un comiat afectuós al qui ha estat Degà-president de Teologia durant els darrers sis anys. Gràcies per tot el treball realitzat, Dr. Gaspar Mora!

Com ja va essent tradicional, hem participat a la celebració diocesana del Corpus a la Catedral, acompanyant el Senyor pels carrers de la nostra Ciutat, amb reconeixement agraït i joiós per la seva presència amororsa enmig nostre.

El dia 17 hem tingut el final de curs del nostre Seminari. La celebració eucarística, a la qual han assistit els companys ordenats de preveres al llarg del curs, i el dinar amb la festa final han estat la millor cloenda.

Els dies 20 i 21 les tres residències tenen programades diverses sortides de comunitat, tot compartint visita cultural i convivència.

Al llarg del trimestre han continuat les visites a les tres residències dels rectors de les parròquies on participem els caps de setmana. Han presidit la celebració de l'Eucaristia i ens han acompanyat a taula.

També ens ha visitat el Sr. Àlex Masllorens, delegat de Caritas per als immigrants.

El nostre Arquebisbe s'ha fet present a les residències del Convictori i la Sagrera, els dies 3 i 4 de maig, respectivament i hem pogut compartir amb ell allò que actualment ens precopa així com un petit balanç del que ha marcat aquest curs a cada comunitat del Seminari.

Els recessos mensuals han estat predicats per Mons. Pere Tena, el P. Francesc Riera s.j. i Mn. Xavier Morlans.

Pel que fa al capítol d'ordenacions, aquest trimestre s'han ordenat de preveres quatre dels nostres companys: Mn. Miquel-Àngel Pérez, Mn. David Amado, Mn. Pere Milà, Mn. Xavier Dorado. A tots ells, la nostra felicitació! Que siguin bons sacerdots a exemple del Bon Pastor.

En aquest temps de Pasqua han rebut els Ministeris de Lectorat i Acolitat els nostrs companys Xavier Aymerich, Josep Baena, Ignasi Fusté, Vicenç Guinot, Josep Monfort, Ferran Moreno, Adolf Pujol, Enric Termes i Jordi Vilalta. A tots ells els encoratgem en el camí vers el presbiterat.

Només resta encarar l'estiu amb totes les tasques encomanades: colònies, casals, campaments, cursets diversos, vida de parròquia... així com l'anada ja tradicional a Benasc amb el Sr. Arquebisbe, i la visita als preveres diocesans que treballen a Xile de dos companys nostres. Tot plegat serà un temps fort per a la formació que hem d'anar adquirint. I no us oblideu que ens trobarem als Exercicis per a l'Etapa diaconal del 29 d'agost al 3 de setembre, a Arbúcies; i a la segona Convivència de Pastoral a la Conreria els dies 5, 6 i 7 de setembre. Fins aleshores!

Homer Val i Pérez
5è de Teologia

JORNADES DE FORMACIÓ

L'ART I LA FE

Aquest trimestre cal remarcar la Jornada de Formació de maig, que vam fer el dia 5. Hi fou convidat Mn. Francesc Camprubí, canonge de la Catedral i conegut especialista en art. De fet la seva conferència versà sobre l'Art i la Fe, centrat sobretot en les arts plàstiques.

Va començar fent un recorregut de la Història de l'Art des de la perspectiva de la seva vessant religiosa. Mostrà la incidència de les noves aportacions de cada una de les etapes, fins a arribar als nostres dies. Proposà una triple direcció de l'interès dels corrents artístics en el segle XX: una que apunta més a la subjectivitat de l'autor, una altra que procura mantenir-se en l'ordre humà i la tercera, pròpiament religiosa, que s'adreça al sagrat. Ens encoratjà a potenciar la sensibilitat artística i a saber descobrir en la contemplació de la bellesa un camí fecund vers Déu i els valors cristians.

Durant el diàleg va fer abundants referències a les obres amb què s'enriqueix el nostre bisbat i les nostres terres catalanes. Un patrimoni, sovint ignorat, que tenim ben al nostre abast.

La franquesa i la cordialitat que sempre l'acompanyen van afavorir que compartíssim interessants i entretingudes anècdotes, la qual cosa no minva la vàlua tècnica que l'acredita.

H. V.

AD L

APOSTO

Plaça de Sant Pere. Dimecres, 6 d'abril de 1994. Audiència general... Allí estava. El primer de tots, uns tres cents metres més enllà, sota l'altar de la confessió. L'últim, amb veu de fort accent, davant nostre explicava espontàniament, sense papers, els relats de la resurrecció de Jesús: el sepulcre buit, l'encontre amb Maria Magdalena, amb els deixebles a Jerusalem, Emaús...

"Us desitjo un cop més una bona Pasqua perquè realment dóna alegria aquesta notícia de la resurrecció de Jesús: ens diu que la vida venç la mort, que la gràcia venç el pecat, i nosaltres estem destinats en Crist Jesús a vèncer els nostres pecats i la nostra mort i a participar en la seva resurrecció". Inesperadament, el seu to es tornà enèrgic i ferm, quasi dramàtic, quan es referí a la Conferència Mundial de El Cairo: "Nosaltres protestem! Jo he escrit a tots els presidents dels Estats i de les Conferències Episcopals per a invitar-los a reflexionar, a protegir i a defensar de veritat la família. I ho repeteixo durant aquesta gran audiència pasqual, perquè la Pasqua ens parla de la victòria de la vida sobre la mort". Llavors, la seva veu tronà profètica: "No podem caminar vers el futur amb un projecte de mort sistemàtica dels infants no nascuts!!" Un colpidor silenci es va produir a la Plaça, la multitud observava expectant... I el Sant Pare amb infinita dolcesa continuà: "Sols podem caminar vers el futur amb una civilització de l'amor que aculli la vida".

"Tu es Petrus". Moltes vegades Joan Pau II haurà meditat les paraules del Senyor! "Et super hanc petram aedificabo ecclesiam meam". I veritablement la Basílica de Sant Pere és manifestació palpable d'aquesta construcció eclesial que descansa sobre la Paraula de Crist i la mísera tomba -encara conservada- d'aquell pescador de Galilea que va negar al Mestre tres vegades. Però Jesús, també per tres cops, el rehabilità: "Pastura les meves ovelles" (Jo 21,17).

IMINA

Tan a prop del sepulcre..., de la seu de Pere, baixàvem a les "excavi" caminant per la necròpolis que hi ha al subsòl de la Basílica vaticana i pensava que era aquesta la sana "materialitat" de la fe i de l'Església. El cristianisme no és un conjunt de veritats abstractes desvinculades de la persona de Jesús. Per a Pere tot va consistir en trobar una persona. De la mateixa manera que el seu germà Andreu: "Hem trobat el Messies! I l'acompanyà a Jesús." A partir d'aquell dia, res no va ser com abans. Tot va canviar per a ells.

Prop dels restes de Pere, vaig pensar que ell és un dels qui han vençut el Maligne "per la sang de l'Anyell i pel testimoniatge del seu martiri, ja que no van estimar tant la vida que els fes por la mort". Llavors, al costat de la capella clementina, quasi a tocar el mateix sepulcre de l'Apòstol, vam cantar emocionats el Credo... La nostra fe descansa sobre el testimoni d'aquell que ha escoltat, ha vist i ha tocat la nostra salvació: Jesucrist, el Senyor.

El nostre petit grup de seminaristes de Barcelona visità Roma i les seves Basíliques, va recórrer amb admiració l'arquitectura i l'art que aixecà la fe viva de moltes generacions. Un art que vol expressar l'inexpressable que, des de la grandesa i la bellesa de les obres, ens eleva a la contemplació del Misteri.

Però res pogué igualar el contacte directe i proper amb el Sant Pare que va suposar la participació a la celebració eucarística a la seva capella privada. La litúrgia senzilla i expressiva, la seva profunda pietat i el llarg silenci de pregària després de l'Evangeli i la comunió ens uniren entranyablement a aquell que, per desig del Senyor, ha de confirmar-nos en la fe.

Custodi Ballester Bielsa
3er de Teologia

LORUM

CINC NOUS GERMANS PREVERES!

Es pot ben dir que l'Esperit és ben present en el nostre Seminari al llarg d'aquest darrer trimestre. Aquest curs centrat en el nostre 400 aniversari, culmina amb l'ordenació de cinc nous preveres que volen donar la vida per la nostra Església.

Deia el nostre editorial del passat número de desembre que "el Senyor mai no ha deixat de donar-nos els pastors que l'Església necessitava". I afegia: "la promesa que ens va fer a través del profeta Jeremies: us donaré pastors segons el meu cor (3,15), no ha deixat d'acomplir-se. I tampoc no ho deixa de fer avui". Podem afirmar que és ben bé així. És veritat que calen noves i nombroses vocacions, però ara per ara hem de donar tots plegats gràcies a Déu per aquests cinc homes en els que ha posat la seva mirada per enviar-los com a apòstols.

Tots cinc tenen històries diferents i procedeixen d´àmbits distints, però davant de la pregunta del perquè de la seva opció pel presbiterat les seves respostes són molt similars: "perquè vull donar la meva vida pel Crist", "perquè al llarg de la meva vida he anat notant que Déu em cridava a seguir-lo", "perquè vull servir a Déu celebrant la fe i portant la seva Paraula"...

Tots cinc coincideixen en afirmar que Déu s´ha anat ficant en les seves vides en moments i circumstàncies diverses, i que a poc a poc aquesta presència ha anat emplenant la seva existència.

En **DAVID AMADO** és el més jove de tots cinc. Va néixer ara fa 25 anys a Astorga (León), però ben aviat va venir cap a Catalunya. La seva família viu a Badalona i pertany a la parròquia de Lourdes. Llicenciat en Filosofia, la seva vocació va començar de ben jove ja que als 11 anys ingressà al Seminari Menor de la Conreria. S´ordenava de prevere el passat dia 8 de maig a la parròquia de Sant Celoni. Comenta de la seva ordenació: "és un moment ple de sentit, emotiu. L´imposició de mans per part del bisbe et fa sentir la participació de tot el Poble de Déu, adonant-te del testimoni de tots els que en aquell moment estan units a tu".

En **MIQUEL ÀNGEL PÈREZ** té 30 anys i procedeix del món del treball. Va néixer al barri de la Taxonera (Vall d´Hebron), on des de petit col_laborà a la parròquia de St. Cebrià. Ha estat també a la parròquia dels Dolors de Sants i s´ordenava de prevere el passat dia 1 de maig a Mollet. Explica així el moment en que es va sentir cridat per Déu: "...Vaig pensar que Déu està boig perquè si em crida a mi..., amb la quantitat de gent que pot fer-ho, escollir-me a mi, jo que no serveixo per a capellà! Però Ell sabrà el que es fa i ja que sé ben cert que Déu és bo, si m´ha cridat Ell sabrà el que es fa". Ara, ja com a prevere dóna gràcies a Déu per aquest do i vol encomanar-lo a altres joves: "Si Déu em crida a mi, crec que tots els joves s´ho han de preguntar... I pregar, que si no preguem, mai sabrem què vol Déu de nosaltres!"

En **PERE MILÀ** té també 30 anys. Fill de St. Pere de Ribes estudià Enginyeria Tècnica Industrial abans d´entrar al seminari als 23 anys. Al llarg de la seva formació ha col_laborat a Mollet i a St. Sadurní. Ha estat ordenat prevere el 12 de juny a la parròquia de St. Sadurní d´Anoia. Per a ell ser prevere suposa conformar-se cada vegada més a la creu del Senyor, tal com el mateix bisbe ho recorda en el lliurament del calze: "rep l´ofrena del poble sant per presentar-la a Déu. Pensa sempre el que faràs, reprodueix en tu el que commemoraràs, i conforma la teva vida al misteri de la creu del Senyor".

Xavier Dorado i Rafael Méndez assoleixen el ministeri després d´una llarga experiència com a laics. S´han ordenat el dia 19 de juny a la Catedral per mans del senyor Arquebisbe.

En **RAFAEL MÉNDEZ,** té 52 anys, és Enginyer Tècnic, llicenciat en Econòmiques i en Teologia. Prové del món de l'empresa. Es va passar al món de l'ensenyament, creant l'Escola de formació professional de Turisme i d'Hosteleria. Va ser director del col·legi de St. Ignasi de Sarrià. Posteriorment director general de la Generalitat de Catalunya, en una primera etapa de l'Institut Català de Noves Professions i, en una segona etapa, assessor de formació. Passà a ser director de Blanquerna i actualment és secretari de la Universitat Ramon Llull i membre de l'equip de govern. També és professor de les facultats d´Econòmiques, de Psicologia i de Pedagogia. Havia estat Comissari General de Minyons Escoltes i guies Sant Jordi, president del Comitè Europeu de la Conferència Catòlica d´Escoltisme i president del centre Francesc Eiximenis. Actualment col·labora a la parròquia de Sta. Maria de Badalona on es dedica especialment a la catequesi d´adults i al món dels malalts.

Per últim, en **XAVIER DORADO** té 57 anys. Va néixer a Gènova, però la seva família és de Barcelona, de la parròquia de Sarrià.
Al llarg d´aquests anys s´ha dedicat a diversos treballs a l´àmbit de direcció d´empreses i administració. Actualment col·labora a la parròquia de Sta. Mª del Pi.

Tots cinc responien amb força al bisbe quan els hi feia la mateixa pregunta en el moment de l´ordenació: "voleu unir-vos cada dia més íntimament a Crist, el gran sacerdot, víctima pura, que va oferir-se per nosaltres al Pare, i així, amb Crist, consagrar-vos a Déu per a la salvació dels homes?" El seu SI deixa enrera diferències d´edat, de famílies, de títols, de treballs... Tots cinc són configurats a Crist, pastors del poble del Senyor, que vingué a servir i no a ser servit. **Donem-ne gràcies a Déu!**

Josep Monfort i Mengod
Llicència

EL SÍNODE AFRICÀ

Impressions d'Alfonso Salomon Ripen, nascut a Guinea, actualment estudiant de la Facultat de Teologia.

-Ha estat profitós que el "Sínode Africà" es celebrés a Roma?

Com un cristià africà més, estic preocupat per la realitat de fe que viu el meu continent. Penso que hauria estat molt més profitós el celebrar-ho a la pròpia Àfrica, perquè hauria ajudat a una reflexió potser més conscient.

També vull pensar que el fet que s'hagi celebrat a Roma, no ha estat motiu de desconfiança o temor per part dels Pares Sinodals, i confio que hagin pogut lliurement expressar el que els cristians africans senten, les seves necessitats, experiències...

-Com veus la universalitat de l'Església catòlica davant dels problemes actuals d'aquest continent?

L'Església ha de fer-se africana, l'Evangeli ha de ser capaç d'arribar al fons del cor dels africans. S'ha d'intentar no fer una dicotomia entre la fe, la vida i la cultura.

Crec que s'ha de fer un esforç perquè el cristià d'Àfrica pensi i parli de Déu, que no sigui per a ell una simple informació d'un ser que està allà dalt, sinó d'un Déu que es preocupa per ell, per l'Àfrica.

-Què creus que pot aportar, en la teva opinió, l'Església africana a la catolicitat?

Moltes coses. Per exemple, el sentit de família, perquè a l'Àfrica potser es pot comprendre més fàcilment que tots els cristians som germans, fills d'una mateixa família: l'Església. També la idea de que l'Eucaristia és una festa i un donar gràcies.

Una altra cosa que podria aportar, és el sentit d'acollida: l'africà és un home acollidor per naturalesa. I si aquest fet l'elevem a la categoria de l'actitud pròpia dels fills de Déu, em sembla que és un element de l'Església a l'Àfrica que es pot fer universal.

-Et sembla que Àfrica podria portar alegria i esperança per una part del món que sembla cansada (Europa, Amèrica del Nord,..)?

En un món on sembla que el més important és el tenir més que no pas el ser, crec que l'Església d'Àfrica por aportar moltes coses.

L'Església de les anomenades ciutats "progrés" hauria de fixar-se en les Esglésies del Tercer Món, on potser es respiren més certs valors evangèlics: pobresa, solidaritat...

-Ara una pregunta personal, per què estudies Teologia?

La motivació central va ser que vull presentar als meus germans el missatge de Jesucrist encarnat a la nostra pròpia cultura.

Penso que tot seminarista d'Àfrica o d'un altre lloc hauria de conèixer a fons la pròpia cultura del país on ha de transmetre el missatge cristià, i que el que es prediqui il·lumini la realitat quotidiana.

-Vols dir-nos alguna cosa més?

M'agradaria, com ja va dir Joan Pau II, que la fe es fes cultura a l'Àfrica. Perquè "una fe que no es fa cultura, és una fe que no ha estat plenament acollida, plenament pensada i fidelment viscuda" (G.S. nº58).

Vull demanar una oració perquè l'Exhortació post-sinodal no sigui lletra morta sinó que, plena de l'Esperit Sant, ajudi a conduir el poble africà cap a l'encontre amb el Pare.

Carles Elies
5è Teologia

SEMINARI MENOR

CRÒNICA DE LA TROBADA D'ESCOLANS "ZERO"

"VINE AMB MI"

Hi ha parròquies de la nostra diòcesi que compten amb l'ajut inestimable de nois i joves que presten un gran servei a les celebracions litúrgiques. Són els "escolans". Serveixen l'altar. D'altres també participen activament com a "lectors" o "cantors" a l'Eucaristia.

Des del Seminari Menor, i d'acord amb els encarregats de la Pastoral Vocacional als arxiprestats, feia temps que es desitjava dur a terme una trobada festiva amb aquest col·lectiu jovenívol en concret. Així que, amb el suport d'alguns mossens interessats en la proposta, es va convocar "ad experimentum" la trobada "zero". Aquesta va ser celebrada el passat dissabte 7 de maig, amb l'assistència de 80 participants i alguns mossens i pares.

Un dels objectius era donar a conèixer "in situ" aquesta institució del bisbat que vetlla per l'encaminament dels joves amb vocació sacerdotal. Per això, els escolans assistents, barrejats en diferents colles, visitaren les diferents dependències del Seminari tot jugant una gran ginkama. Aquesta havia estat acuradament preparada pels seminaristes de la Conreria, plena de proves a realitzar, totes elles relacionades amb fets evangèlics de la vida de Jesucrist. Els escolans s'esforçaren en tot moment per a aconseguir a cada prova més peces d'un trencaclosques que, en acabar, un cop recomposat, formava un dibuix amb Jesús com a "bon sembrador" i el lema de la trobada: "vine amb mi".

El moment central del dia fou la celebració de la missa, al claustre del Seminari Menor, presidida pel seu rector, Mn. Josep A. Arenas, i concelebrada pels formadors, Mn. Jordi M. Herrero i Mn. Sergi Gordo, i per d'altres mossens. De la llum del ciri pasqual s'encengueren unes petites llànties que foren ofertes com a record a tots els nois, amb el compromís de ser sal i llum per als altres.

La jornada, però, encara no havia estat finida. Després de dinar als camps d'esports, a la sala d'actes ens esperava la gresca del pallasso "Tonet", Mn. A. Deulofeu. Ja era la tarda, quan es va fer present el bisbe auxiliar Joan Enric Vives, bisbe encarregat de la Pastoral Vocacional, encoratjant tots els presents i pregant, com a comiat, a la Mare de Déu de Montalegre, patrona del Seminari.

El cant de "l'hora dels adéus" posà el punt final a aquesta jornada memorable, la "zero", que ben segur donarà lloc a futurs encontres. Així ho esperem.

Mn. Sergi Gordo
Formador del Seminari Menor

L'APLEC DE L'ESPERIT SOM UNA BONA COLLA!

Sota el lema de "Fes-te a la mar", el passat diumenge 22 de maig ens vam reunir un bon nombre de joves de Catalunya i les Illes a "L'aplec de l'Esperit", que celebràvem enguany a La Devesa de Girona.

Tant el lema d'aquest any com l'ambientació -basada en l'Odissea- convidaven el participant a un viatge; però no a un viatge qualsevol, era un viatge en el qual no ens trobaríem sols, ja que l'Esperit Sant ens acompanyaria: la vida, el seguiment de Jesús.

L'organització va saber transmetre als participants la necessitat d'aprofundir en el nostre interior per trobar-nos amb Déu. En interioritzar serà quan ens adonarem de la nostra feblesa i de la necessitat que tenim d'Ell.

Ell serà qui a diari ens donarà l'alè i la força per transformar el nostre món, des de la nostra quotidianeitat, fent-nos recordar als homes que Jesús vol un món nou on l'amor sigui l'element que ens faci germans.

I per ajudar-nos a aplicar els valors evangèlics a la nostra vida, un bon equip es va preocupar en els tallers de mostrar-nos com poder portar-ho a la pràctica. Eren tallers fets amb la intenció de que sortíssim amb els ulls una mica més oberts que en començar: "les opcions", "el tenir o l'ésser", "l'esperança", "el sofriment", "l'estimar", "la comunitat"...

En aquests tallers vam passar el matí. Després d'un dinar de germanor vam celebrar l'Eucaristia. Un acte veritablement impressionant, ja que a part del lloc escollit -un pavelló d'esports que vam aconseguir omplir quasi en totalitat-, tant l'orquestra com la música i l'ambientació convidaven a la pregària. El veritablement important era que gairebé cinc mil joves dèiem un sí a Déu, en la seva Església, refermant el compromís de viure plegats la nostra fe, animant-nos i recolzant-nos a tirar endavant.

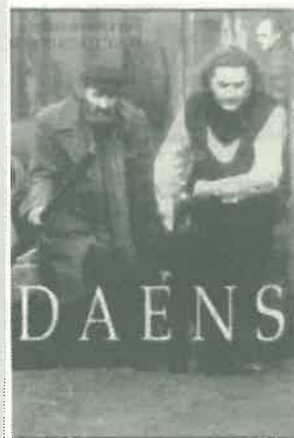
Amb alegria, això sí, com vam demostrar amb "l'ona" -que van fer fins i tot els nostres pastors-, perquè, com estar tristos si Jesús ens crida a seguir-lo?... i som una bona colla!

David Vargas
Introductori

VIDEO FORUM

RECOMANEM

Daens (Bèlgica, 1992). Director: Stijn Coninx, amb Jan Decleir, Gérard Desarthe, Anje de Boek i Michael Pas. Wanda Films. Favourite Films. Polygram Video. Lloguer.

Nominada per a l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera i premiada al Festival de Valladolid, *Daens* s'inscriu en una línia de cinema social que remet a *Novecento* de Bertolucci.
Construïda a partir de la història real d'un capellà que a la Bèlgica de primers de segle es va enfrontar a les forces conservadores i a la jerarquia eclesiàstica en defensa de les condicions de vida de la classe treballadora.

Intentem d'imaginar l'abraçada que la mirada del Crist donava a totes les coses: als nens que jugaven, a l'ocell que queia, a les flors del camp, a la dona del carrer que restava apartada... La mirà durant un instant: fou un trobament de mirades. I la Samaritana i Mateu ("Vine amb mi"). Però Mateu no fou com el jove ric. El vell usurer el seguí.

